

Co znamená *zůstat doma* pro blízké?

Příběh vnučky

Poprvé.....Podruhé.....Zvonek zmáčknu ještě několikrát. Po chvíli zvonění se konečně otevře okno a vykoukne z něj známá, milovaná osůbka. Prababička mi dává klíče a ptá se, jestli dosáhnu. A já trochu naštvane odpovídám, že už přece nejsem malá.

Cestou po schodech se připravuji na obvyklé otázky, které mi pradědeček pokládá při každé návštěvě. Nevadí mi to. Je to docela legrace, pozorovat ho, jak se hádá, zda teda jedu do Anglie nebo Itálie...

Otevírám staré rozvrzané dveře, za kterými už na mě čekají dva milé úsměvy. Ty, které znám a na které se těším pokaždé, když vstupuji do bytu. Do bytu, ve kterém jsem strávila velkou část svého dětství, hrála si s dědou na Budulínka (mimochodem on hrál lišku), na schovávanou nebo se dívala na televizi, mezitím co babička vařila rajskou (kterou bezpodmínečně miluji, zvláště tu její).

Následují pevná, láskyplná objetí, jako bychom se neviděli celou věčnost. Jejich typické řeči jako: ty jsi tu nebyla snad měsíc, (to je naprostá lež), nebo tys nám zase vyrostla, neberou konce.

Společně vstupujeme do kuchyně. „Tak co si dáš?“. Och ne, už zase. Nebaví mě odpovídat stále dokola, že nemám hlad nebo jsem po obědě. Jenže oni jsou neoblomní, nelze jim odporovat. Najednou snesou tolik jídla, že by se z toho najedla 1 rwandská vesnice. Ovšem dědečkově sladké: „Sojáčku, vem si čokoládičku! -vážně nejde odmítnout. Mimochodem, přezdívkou Sojáček mi říká už od malička, přestože už jsem teď velká. Poté, co probereme témata škola, kluci (zase), prázdniny, mé budoucí povolání (když já opravdu ještě nevím), kamarádi (která je to holčina), nebo vysvědčení (dědovo oblíbené: „Pořád jsi ve vedení?“), podívám se na hodiny. Zase jsem tu seděla přes hodinu. Samozřejmě nejdu pryč s prázdnou. Mám pocit, že sáček s čokoládou, tyčinkami a buchtami brzy praskne. Při loučení mi opět nezapomenou dát nejméně 300Kč, jak říkají „na pivo.“

Na chodníku jim ještě mávám, dokud nezmizím za stromy. Vzpomenu si na jejich slova: „Děláš nám radost, jsme na tebe pyšní, jsme rádi, že za námi chodíš!“ Ne, je to naopak. Já jsem ráda, že za nimi můžu chodit, jsem šťastná, že je mám, jsem pyšná, že je mám. Svě prarodiče.....

(Ilona Beranovská, 7.B. ZŠ Jemnice)

Babičko, proč?

Proč máš brýle, babičko?
Chci tě vidět, holčičko!
A proč máš to naslouchátko?
Chci tě slyšet, mé děvčátko!

Proč máš vlasy do šediva?
To jen stárí se ozývá!
A proč se tak usmíváš?
Protože mě ráda máš!

(Ilona Beranovská)

Jeden den ...

V potměšilém pokoji je ticho. Jen hodiny neúprosně tikají, pořád stejným tempem. Tik tak. Stará paní sedí na posteli bez pohnutí. Dívá se do okna na dešťové kapky, které stékají po střeše protějščího domu. Stejně jako kapky vody stékají i myšlenky staré paní. Už dávno je nezachytává, nechává je letět do prostoru, pryč. Je zase sama. Jako tolikrát. Jak tu bývá živo, když přijede dcera s malou vnučkou. Jenže za dvě hodiny už jsou zase pryč. Co by si taky povídaly se starou bábou... Myšlenky přeruší lehké zazvonění. Stará paní sebou trhne. Jak jen mohla zapomenout, je po osmé a to chodí pečovatelka. Už ji slyší ode dveří: „Dobrý den, paní Vavroušková, to jsem já, Helena.“ Paní je zvědavá a naklání se dopředu, aby nahlédla do předsíně. Ještě dva kroky a už je pečovatelky plná místnost. „Tak co, paní Vavroušková, jak jste se dneska vyspala? Je to lepší, když se trochu ochladilo? Podívejte se na mě, jsem z toho deště zplihlá jako slepice. Takhle si mě žádný princ nevšímne...“ Stará paní začne povídat, jak v noci nemohla kvůli bouřce spát. Mezitím Helena uklízí nákup, připravuje snídani a vykládá, jak sousedům v noci vítr odnesl půlku střechy. „Paní Vavroušková,

chcete se prvně nasnídat nebo se půjdeme umýt? Nasnídat? Tak dobře? A máte chuť na kafe nebo chcete jenom čaj? Paní Vavroušková, a jak jste dopadla u doktora? No vidíte, tak jsme měly obě zbytečnej strach, že budete muset na operaci. To jsem moc ráda, že budete ještě doma. Za kým bych pak chodila..." Helena si sedá na kraj postele a chytne starou paní kolem krku.

„A co dcera? Volala vám? Takže přijedou o víkendu? No jo, já zapomněla, že vnučka už půjde do první třídy. Tak to vám brzy bude moct i napsat dopis, aby vám nebylo smutno.“

Celý byt pomalu ožívá Heleninou přítomností. Její temperament se projevuje všude, na věcech, na stěnách pokoje... Starou paní pomalu opouštějí chmury. Začíná se usmívat. Jak je tu najednou živo a veselo, celé dopoledne. „Helenko, to jsem ráda, že vás mám...“, řekne na rozloučenou.

Ještě dlouho zní pokojem Helenin hlas a smích. I hodiny ztišily svoje tik tak, aby nerušily tu zvláštní a výjimečnou atmosféru. Stará paní se dívá z okna. Hlavou jí běží spousta myšlenek a ona každou zachytí a ukládá do paměti. Usmívá se. Už ví, o čem si bude povídat s dcerou a vnučkou, až o víkendu přijedou. Už je nenechá odjet tak brzy.

Úryvek o naději a bolesti

Benedikt XVI.: „Je důležité vědět následující: smím vždy znovu doufat, i když od svého života nebo od svého dějinného okamžiku zjevně nic očekávat nemohu. Jen velká, na naději založená víra, že i přes troskotání jsou jak můj osobní život, tak též dějiny jako celek bezpečně ukryté v nezničitelné lásce a jsou její mocí chráněny

a tedy mají smysl a význam, jen tato naděje může dodat odvahu...“

„Není v lidských silách, abychom se utrpení zcela zbavili – a to z toho prostého důvodu, že ze sebe nemůžeme setřást svou konečnost a nikdo z nás není schopen odstranit moc zla, moc viny, jež přestává být – jak se sami přesvědčujeme – pramenem utrpení. Mohl by to udělat jedině Bůh. Víme, že takový Bůh skutečně existuje, takže ve světě tato moc je. S vírou v existence této moci se v dějinách vynořila naděje na uzdravení světa.“

Prodlužující se stíny

Ráda bych řekla těm, kteří truchlí,
aby se dívali na každý přicházející den jako na výzvu,
jako na zkoušku odvahy.

Bolest přijde ve vlnách,
v některých dnech je to horší než v jiných,
bez jakéhokoliv zjevného důvodu.

Přijměte bolest.

Postupně najdete další sílu, nové vidění,
zrozené ze samotné bolesti a opuštěnosti,
které se zpočátku zdají být nepřekonatelnými.

(Daphne du Maurier)

Babička

Babička má spoustu práce,
Každý den je na zahrádce.
Zalévá a pleje,
Celý den se směje.

Babička i skvěle vaří,
při pletení se jí daří.
Vyrábět ji baví také,
upeče nám buchty sladké.

Babička je šikovná,
rodina ji ráda má.

Stáří je dar (M. Stroudová)

*Stáří je tajemný balíček, který musíme jednoho dne otevřít
a těšit se z jeho obsahu. Je to dárek, který si nemůžeme ani koupit,
ani si jej předem připravit a ani bychom s ním najisto neměli počítat,
protože ne všem se ho dostane stejnou měrou.*

*Dar nás osvobozuje od starých pout,
ale přináší i zodpovědnost v nových vztazích.
Obsahuje radost i bolest, smích i slzy, změny i růst.*

*Najdeme v něm generaci svých vnuků,
ke které si musíme najít cestičky porozumění.
Budeme muset bojovat o umění stejně přijímat, jako se i dělit;
o to, abychom dokázali nabídnout dlaň s moudrostí získanou v životě tak,
aby ji oni podle svého vlastního uvážení přijali nebo odmítli.*

*Dar stáří může s sebou nést tělesnou slabost a omezení,
Ale může nám přinášet i větší duchovní sílu a pronikavost.*

*Dar stáří musíme prostě s poděkováním přijímat,
Protože je darem samotného života.*

Na prázdninách

Přijeli jsme na prázdniny,
k babičce a dědovi.
Hned nás mile přivítali:
„Hurá, jsou tu prázdniny!“

Babička upekla koláč,
Děda přines jahody,
Takhle prý se doma nemáš,
„Jez, ať nejsi hladový!“

Po svačince do lesa jdeme,
Na hříby a bedle,
Děda mě hned přísně kárá:
„Sbírej jen ty jedlé!“

Po večeři, po nádobí,
úklidu a perném dni,
každý z nás se rychle schoulí,
do postele a už spí.

Prarodiče rádi vidí,
když přijedou vnoučata,
někteří se málo vidí,
protože jsou zdaleka

(Marie Leitkepová, 7.B, ZŠ Jemnice)